

Súd: Okresný súd Michalovce
Spisová značka: 10Csp/142/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7717210893
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zdenko Švárný
ECLI: ECLI:SK:OSMI:2020:7717210893.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Michalovce, sudca JUDr. Zdenko Švárný, v právnej veci žalobcu Ing. D. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., X. XXXX/XXX, proti žalovanému MINIHOTOVOSŤ, a.s., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 852 453, o určenie úverových zmlúv ako bezúročných a bez poplatkov a vydanie bezdôvodného obohatenia, t a k t o

rozhodol:

- I. Úver poskytnutý dňa 18.10.2013 bez čísla zmluvy je bezúročný a bez poplatkov.
- II. Úver poskytnutý dňa 14.11.2013 bez čísla zmluvy je bezúročný a bez poplatkov.
- III. Úver poskytnutý dňa 24.01.2014 bez čísla čísla zmluvy je bezúročný a bez poplatkov.
- IV. Úver poskytnutý dňa 04.03.2014 bez čísla zmluvy je bezúročný a bez poplatkov
- V. Úver poskytnutý dňa 26.05.2015 číslo zmluvy 466841 je bezúročný a bez poplatkov.
- VI. Žalovaný je p o v i n ý vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie 2.995,- EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- VII. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.
- VIII. Náhradu trov konania sporovým stranám n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Žalobou došlou tunajšiemu súdu dňa 05.06.2017 sa žalobca domáhal, aby súd určil, že úver poskytnutý dňa 18.10.2013 bez čísla zmluvy je bezúročný a bez poplatkov, úver poskytnutý dňa 14.11.2013 bez čísla zmluvy je bezúročný a bez poplatkov, úver poskytnutý dňa 24.01.2014 bez čísla zmluvy je bezúročný a bez poplatkov, úver poskytnutý dňa 04.03.2014 bez čísla zmluvy je bezúročný a bez poplatkov, úver poskytnutý dňa 26.05.2015 číslo zmluvy 466841 je bezúročný a bez poplatkov, a vydal žalobcovi bezdôvodné obohatenie v celkovej výške 3.562,-€ spolu s 8% ročným úrokom z omeškania od právoplatnosti rozsudku až do zaplatenia s poukazom na to, že medzi žalobcom a žalovaným boli uzatvorené zmluvy o spotrebiteľskom úvere dňa 18.10.2013, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 25,-€, dňa 14.11.2013 bol poskytnutý úver žalobcovi vo výške 200,-€, dňa 24.01.2014 bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere bez čísla na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 350,-€, dňa 04.03.2014 bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere bez čísla, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 350,-€ a dňa 26.05.2015 bola uzatvorená zmluva č. 466841 na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 350,-€, pričom žalobca celkom zaplatil na úver zo dňa 18.10.2013 sumu 25,-€, na úver zo dňa 14.11.2013 sumu 342,-

€, na úver zo dňa 24.01.2014 sumu 475,-€, na úver zo dňa 04.03.2014 sumu 1.925,-€ a na úver zo dňa 26.05.2015 sumu 2.070,-€. Celkovo žalobca preplatil uvedené pôžičky o 3.562,-€.

2. S poukazom na skutočnosť, že vyššie uvedené zmluvy uzatvorené podľa zákona o spotrebiteľských úveroch obsahujú značné množstvo neprijateľných zmluvných podmienok a neobsahujú náležitosti, ktoré musia obsahovať, má za to, že tieto úvery sa považujú za bezúročné a bez poplatkov. Od bežného spotrebiteľa nie je možné oprávnene očakávať, aby za účelom zistenia ceny služby robil zložité matematické výpočty. RPMN v zmluvách je nesprávne uvedená. Uviedol, že zmluvy ako celok je možné považovať podľa § 39 OZ pre rozpor s dobrými mravmi za neplatné. Poukázal na nejasné formulácie v časti zmluvy odplata, čo odôvodňuje súdu kontrolu zmluvy aj v časti ceny úveru. Rovnako cena poskytnutej služby vyjadrená úrokom za poskytnutie úveru je vyjadrená nejasne a nezrozumiteľne. Obsah zmluvy sa snaží klamlivo spotrebiteľa navodiť, že cena finančnej služby vyjadrená úrokom za poskytnutie úveru je veľmi výhodná. Len zložitým matematickým výpočtom mohol žalobca ako spotrebiteľ zistiť skutočnú cenu poskytnutej služby. K argumentom o neplatnosti zmluvy uviedol, že v argumentoch, ktoré zakladajú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa nemôže obstať ani zmluva o úvere ako celok. Z týchto dôvodov navrhol, aby súd aplikoval ust. § 41 OZ v jeho eurokonformnom výklade s ustanovením článku VI. ods.1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a v súlade s cieľom a zmyslom článku 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a článku 38 Charty základných práv a Európskej únie, ktoré vyjadrujú enormný záujem EÚ na ochranu práv a záujmov európskych spotrebiteľov.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení doručenom súdu dňa 14.03.2017 uviedol, že sa nestotožňuje s názormi žalobcu uvedenými v žalobe. K naliehavému právnemu záujmu uviedol, že je toho názoru, že žalobca na určenie zmluvy o bezúročnosti a bez poplatkov nemá naliehavý právny záujem s poukazom na ust. § 137 písm. c/ CSP.

4. Z výsledkov vykonaného dokazovania súd zistil tento skutkový stav :

5. Z rozsudku tunajšieho súdu č.k. 10Csp 142/2017-111 zo dňa 02.07.2018 súd zistil, že súd žalobu zamietol a priznal žalovanému voči žalobcovi 100% náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobou, došlou 05.06.2017 sa žalobca domáhal určenia, že úver poskytnutý dňa 18.10.2013 bez čísla zmluvy je bezúročný a bez poplatkov, úver poskytnutý dňa 14.11.2013 bez čísla zmluvy je bezúročný a bez poplatkov, úver poskytnutý dňa 24.01.2014 bez čísla zmluvy je bezúročný a bez poplatkov, úver poskytnutý dňa 04.03.2014 bez čísla zmluvy je bezúročný a bez poplatkov, úver poskytnutý dňa 26.05.2015 číslo zmluvy 466841 je bezúročný a bez poplatkov, a vydania bezdôvodného obohatenia v celkovej výške 3.562,00 eur spolu s 8% ročným úrokom z omeškania od právoplatnosti rozsudku až do zaplatenia.

6. Súd zo zmluvy o úvere zo dňa 18.10.2013 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným zistil, že žalovaný sa zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi krátkodobý bezúčelový úver vo výške 25,00 eur a zaplatiť celkovú čiastku 27,00 eur, kde celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sú tvorené výlučne úrokom vo výške 370,66% z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu vo výške 2,00 eur a spotrebiteľ sa zaväzuje zaplatiť celkovú čiastku do 7 dní odo dňa poskytnutia úveru na účet veriteľa špecifikovaný na webovej stránke. Zmluva je uzavretá na dobu určitú, t.j. do splnenia práv a povinností z nej vyplývajúcich. Zo zmluvy o úvere zo dňa 14.11.2013 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným zistil, že veriteľ sa na žiadosť spotrebiteľa zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi krátkodobý bezúčelový a to najneskôr do 2 pracovných dní odo dňa uzavretia zmluvy v sume 200,00 eur, zaplatiť celkovú čiastku 228,00 eur. Spotrebiteľ sa zaväzuje zaplatiť celkovú čiastku do 14 dní odo dňa poskytnutia úveru na účet veriteľa špecifikovaný na webovej stránke. Zo zmluvy o úvere zo dňa 24.01.2014 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným zistil, že žalovaný sa na žiadosť žalobcu zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi krátkodobý bezúčelový úver a to najneskôr do 2 pracovných dní odo dňa uzavretia zmluvy, podpísaním peňažnej čiastky zodpovedajúcej výške úveru z účtu veriteľa v celkovej výške 350,00 eur a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom vo výške 450,00 eur. Spotrebiteľ sa zaväzuje zaplatiť celkovú čiastku do 28 dní odo dňa poskytnutia úveru na účet veriteľa. Zo zmluvy o úvere zo dňa 04.03.2014 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným zistil, že žalovaný sa na žiadosť spotrebiteľa zaviazal poskytnúť spotrebiteľovi krátkodobý bezúčelový úver a to najneskôr do 2 pracovných dní odo dňa uzavretia zmluvy v celkovej výške 350,00 eur a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom vo výške

350,00 eur a zaplatiť celkovú čiastku 450,00 eur. Celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sú tvorené výlučne úrokom vo výške 372,45%, čo predstavuje sumu 100,00 eur. Spotrebiteľ sa zaväzuje zaplatiť celkovú čiastku do 28 dní odo dňa poskytnutia úveru na účet veriteľa. Zo zmluvy o úvere č. 4663841 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 26.05.2015 zistil, že veriteľ na žiadosť spotrebiteľa sa zaväzuje bez zbytočného odkladu odo dňa uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytnúť spotrebiteľovi krátkodobý bezúčelový spotrebiteľský úver v sume 350,00 eur a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky 350,00 eur vrátiť a zaplatiť odplatu t.j. zaplatiť celkovú čiastku 450,00 eur. Spotrebiteľ sa zaväzuje zaplatiť celkovú čiastku do 28 dní odo dňa poskytnutia úveru na účet veriteľa formou vkladom alebo prostredníctvom vkladového lístka. Konštatoval, že žalobca si uplatnil nárok podľa § 451 a nasl. Obč. zák. Vychádzajúc z § 451 ods. 1, 2 a § 456 Obč. zák., uviedol, že prejudiciálne musel posúdiť, či úvery poskytnuté žalobcovi zo strany žalovaného sa majú považovať za bezúročné a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a to v dôsledku absencie náležitostí zmluvy v zmysle § 9 cit. zák. Urobil záver, že nepochybne sa v danom prípade jedná o spotrebiteľský úver v zmysle § 1 ods. 2 s poukazom na § 2 písm. a/, b/ zák. č. 129/2010 Z.z. Konštatoval, že obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú vymenované v § 9 ods. 2 cit. zák., že podľa § 9 ods. 1 vety prvej cit. zákona, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, že obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú vymenovaná v § 9 ods. 2 cit. zák., medzi nimi pod písm. f/ je uvedená doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíny konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, že pod písmenom l/ je uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Vychádzajúc z § 11 ods. 1 písm. b/ cit. zák., uviedol, že v danom prípade žalovaný namietal, že u uvedených zmlúv nejde o spotrebiteľské zmluvy s poukazom na § 3 písm. l/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch, kde spotrebiteľským úverom nie sú úver, ktorý sa musí splatiť v lehote presahujúcej 3 mesiace. Súd sa zaoberal vznesenou námietkou zo strany žalovaného, že nejde o spotrebiteľský úver a s poukazom na § 24 ods. 1 osobitného ust. o iných veriteľoch zák. č. 129/2010 Z.z. uvádza, že na iných veriteľov a na zmluvy o úvere alebo pôžičky, v ktorých nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom sa vzťahujú ust. § 1 ods. 2 druhej vety § 2, 3, 4, 6, § 7 ods. 1, 2, 16 a 42, § 8, 8a, § 9 ods. 1, 2 písm. a/ až z/, ods. 9 až 11 § 11, 12, 14, 16, 17, 19, § 20 ods. 2 až 8, § 23 a 25. Vzhľadom k tomu, že uvedené zmluvy neobsahovali náležitosti v zmysle cit. ust., mal za to, že v danom prípade ide o spotrebiteľský vzťah medzi účastníkmi a tento aj tak posudzoval. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčaniu, súd sa primárne zaoberal touto, pretože aj v prípade dôvodnosti žaloby, by jej nebolo možné vyhovieť pre premlčanie. Vychádzajúc z § 107 ods. 1, 2 Obč. zák., čl. 2 ods. 2 C.s.p., § 2 zák. č. 1/1993 Z.z., zdôraznil, že vedomosť o tom, že zmluva neobsahuje požadované údaje je potrebné na strane žalobcu viazať k okamihu podpisu zmluvy, že podpis predstavuje prejav súhlasu s písomným právnym úkonom, že ako prejav súhlasu logicky zahŕňa aj prejav znalosti obsahu, že zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bol vyhlásený v Zbierke zákonov a dňom jeho uverejnenia platí domnienka, že sa stal známy pre každého koho sa týka. Mal za potrebné vychádzať z toho, že žalobca sa v čase uzatvorenia zmluvy dozvedel, že ak v zmluvách chýbajú obligatórne náležitosti požadované zák. č. 129/2010 Z.z., úver je bezúročný a bez poplatkov. V prípade tvrdení žalobcu, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel až z listu ministerstva spravodlivosti mal za účelové. Poukázal na to, že žalobca sa reálne dozvedel, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu dňom, v ktorom zaplatil sumu nad rámec istiny. Zdôraznil, že rozhodujúcim pri tom je zák. č. 129/2010 Z.z., ktorý priamo ustanovuje, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, že bolo by neprimeranou ochranou práva spotrebiteľa a porušenie základnej zásady C.s.p., ktorou je rovnosť strán, pokiaľ by bol začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby posunutý na deň, kedy sa žalobca z listu ministerstva spravodlivosti dozvedel, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Poukázal aj na to, že k rovnakým názorom dospel aj NS SR v rozhodnutí 5Cdo 121/2009, ktorý v odôvodnení konštatoval, že pre začiatok behu 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvedel o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. V prejednávanej veci mal za nepochybné, že uplynula subjektívna premlčacia doba na uplatnenie si nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom odkázal aj na rozhodnutia Krajského súdu v Nitre 25Co1019/2015, 6Co/220/2015 a rozhodnutie NS SR ICdo/67/2011. Uviedol, že cit. judikatúra jednoznačne aj začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty objektivizuje vedomosťou o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť bezdôvodné obohatenie, že iba takto chápaný začiatok behu premlčacej lehoty možno dokazovať. To, kedy žalobca tvrdí, že si vec nechal právne posúdiť tak, v zmysle cit. judikatúry relevantné nemôže byť, pretože žalovaný v takomto prípade nemá žiadnu obranu a začiatok plynutia premlčacej lehoty by závisel iba od tvrdenia žalobcu. Bolo by teda nepreukázateľné,

či sa žalobca o právnom posúdení nedozvedel skôr a zároveň by bolo otázkou, prečo si žalobca právne posúdenie nenechal vykonať skôr. Mal za to, že subjektívna premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia, ak by vzniklo, začala plynúť dňom, keď žalobcom zaplatená čiastka presiahla čiastku žalobcovi žalovaným poskytnutú, pričom skutkové okolnosti týkajúce sa nedostatku zmluvy boli žalobcovi známe už dňom uzavretia zmlúv, pričom zmluva z 18.10.2013 je podľa názoru súdu premlčaná v subjektívnej lehote 27.10.2015, pretože uvedený úver bol poskytnutý na dobu 7 dní. Rovnako súd považoval premlčaný nárok žalobcu zo zmluvy zo 14.11.2013, ktorý bol poskytnutý na dobu 14 dní a keďže mal byť poskytnutý v lehote 2 dni od podpísania zmluvy, od 16.11.2013 14-dňová lehota uplynula 30.12.2013 a nárok sa stal premlčaný 30.12.2015. Konštatoval, že rovnako zmluva z 24.01.2014, ktorej splatnosť bola 25.2.2014, kde pripočítal opäť 2 dni k 24.1.2014 splatná na dobu 28 dní, že nárok sa stal premlčaný 25.2.2016 v subjektívnej premlčacej lehote, že rovnako zmluva zo 04.03.2014, ktorá bola poskytnutá žalobcovi a bola splatná v lehote 28 dní, sa stala splatnou 13.04.2014, teda subjektívna premlčacia lehota pre žalobcu uplynula 13.4.2016. Čo sa týka zmluvy z 31.3.2015, z ktorej si žalobca nárokuje vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.720,00 eur, uviedol, že táto bola v zmysle zmluvných podmienok uzavretá na 28 dní, t.j. bola splatná 28.04.2015, že subjektívna premlčacia lehota uplynula 28.04.2017, pričom žaloba bola podaná na súde až 05.06.2017 a z toho dôvodu považoval nárok žalobcu za premlčaný v celom rozsahu. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a priznal 100% náhradu trov konania žalovanému, ktorý bol v spore úspešný s tým, že o nároku na náhradu trov konania bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 1 C.s.p.

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že rozhodnutím súdu boli porušené ústavné práva účastníka konania a právo na spravodlivý proces. Citujúc znenie § 39 Obč. zák., čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR, vychádzajúc aj z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, poukázal na to, že sa domáhal svojho práva v súlade so zákonom a rozhodnutiami súdov SR a úniovým právom, pričom toto právo mu bolo odmietnuté, že súd sa nevysporiadal s ním navrhnutými dôkazmi, tieto nevykonával, čím mu uprel právo na spravodlivý proces. V odvolaní uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/ a h/ C.s.p., t.j. že neboli splnené procesné podmienky, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Citujúc znenie § 101 a § 107 Obč. zák., poukázal na to, že je spotrebiteľ a nikdy nebol pri tvorbe zmlúv so žalovaným, že jeho zmluvy boli vopred pripravené, t.j. naformulované zmluvy, že nemá právnické vzdelanie a tak ich nikdy neskúmal v súvislosti s porušovaním zákona o spotrebiteľských úveroch. Tvrdil, že žalovaný mal pripraviť svoje zmluvy tak, aby boli v súlade so zákonmi SR a aby v budúcnosti nedošlo k súdnym sporom. Napriek tomu, že vykonával agenta pre inú spoločnosť, ktorá mu nevyplácala načas jeho mzdu, nevedel, že spoločnosti a ich právnici, ktorí tvoria zmluvy o spotrebiteľských úveroch, môžu takto hrubo porušovať zákony. To všetko sa dozvedel, až keď sa zúčastnil prednášky občianskeho združenia konanej v Michalovciach v 01/2017. Podľa názoru súdu všetci občania SR by mali ovládať zákony. Spoločnosti, pre ktoré pracujú finanční agenti (ako aj on pracoval), na svojich školeniach svojim zamestnancom a mandatárom opakovane tvrdili a doteraz tvrdia, že ich zmluvy sú v súlade so zákonom. Väčšina tomu, podobne ako aj on, verila, že pracuje pre korektnú finančnú spoločnosť. V skutočnosti však vedome klamala nielen svojich klientov, ktorým požičiavali peniaze v rozpore so zákonom, ale v konečnom dôsledku aj svojimi mandatárom a sprostredkovateľom, ktorí pre nich pracovali. Podotkol, že žalovaný v minulosti opakovane používal nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách a opakovane, t.j. vedome chýbali v jeho spotrebiteľských zmluvách náležitosti podľa § 9 ods. 1, 2 písm. a/ až k/, r/, y/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Takéto konanie nemožno nazvať inak ako nekalým, úmyselne poškodzujúcim spotrebiteľa. Ďalej poukázal na to, že k žalobe priložil dôkazy o úhradách splátok, na ktoré odkázal. Z predložených dôkazov mal za zrejmé, že súd nesprávne posúdil všeobecnú (objektívnu) 3-ročnú aj subjektívnu 2-ročnú premlčaciu dobu, že premlčanie zo zmluvy z 5.3.2014 najskôr nastalo 25.6.2017 (t.j. po uhradení istiny 26.6.2014), že každá ďalšia splátka uhradená pred týmto termínom nebola premlčaná ani podľa § 101 ani podľa § 107 Obč. zák., zo dňa 26.5.2015 najskôr nastalo 16.9.2018 (t.j. po uhradení istiny 17.9.2015). Každá ďalšia splátka uhradená pred týmto termínom nebola premlčaná ani podľa § 101 ani podľa § 107 Obč. zák. Poukázal na rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré konštatujú o vzniku úmyselného obohatenia na strane žalovaného dodávateľa, v dôsledku

čoho sa inak dvojročná premlčacia doba predĺžila na desať rokov odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo tak, že dodávateľ má v predmete svojej činnosti dlhodobo poskytovať úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov v neprospech spotrebiteľa nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Čo sa týka osoby podnikajúcej na finančnom trhu, táto má odbornú prevahu nad spotrebiteľom a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Žalované konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Uviedol, že v tejto súvislosti je právne významné to, že rešpektovanie princípu ignorantia iuris nov excusat (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere (porov. uznesenie NS SR zo 16.1.2013 sp.zn. 6MCdo/9/2012), že zákonodarca pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počíta s 10-ročnou objektívnou premlčacou dobou, ktorá sa počíta odo dňa, kedy k nemu došlo (§ 107 ods. 2 Obč. zák.), že ak by súd počítal iba s premlčacou dobou podľa § 101, aj v tom prípade by žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a to spolu v sume 3.295,00 eur. Ďalej citoval sčasti z nálezu Ústavného súdu SR III.ÚS 107/07, z rozsudku Súdneho dvora (ES) vo veci C-334/92 zo 16.12.1993. Poukázal na rozsudky Súdneho dvora ES vo veci 14/83 z 10.4.1984, vo veci C-240/98 z 27.6.2000, vo veci C-168/05 z 26.10.2006, vo veci C-243/08 zo 4.6.2009, uznesenie Súdneho dvora EÚ vo veci C-76/2010 zo 16.11.2010. Citujúc čl. 7 ods. 2 a čl. 5 Ústavy SR, poukázal na Smernicu Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Zdôraznil, že svoju žalobu podal, pretože čítal rozsudky súdov, v ktorých našiel rozsudky s výrokmi: súd určuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov, súd určuje, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, súd určuje, že zmluva je neplatná a na základe takýchto výrokov súdov a súdnej praxe koncipoval návrh svojej žaloby a navrhovaný petít. Dočítal sa, že súdy z úradnej povinnosti v spotrebiteľských sporoch vydávajú takéto rozhodnutia, dočítal sa tiež, že súdy z úradnej povinnosti posúdia ako predbežnú otázku bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov a zmlúv a preto ako spotrebiteľ má právo, aby v jeho veci bolo rovnako rozhodnuté v súlade so zákonom stanovenou jednotou rozhodovania. Svojich práv sa domáha, pretože spotrebiteľovi prislúchajú práva v súlade s Európskou smernicou 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Vytýkal súdu, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že sa nevysporiadal s každou námietkou, riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie, pričom ide o arbitrárne rozhodnutie, pričom má právo na riadne odôvodnenie. Ako občan, spotrebiteľ sa cíti byť diskriminovaný postupmi dodávateľa, o čom sa nemá ako dozvedieť a spolieha sa na profesionalitu a odbornosť dodávateľa pri uzavieraní zmluvy, pričom dodávateľ koná na ujmu jeho práv a on nemá inú možnosť domáčať sa svojich práv len prostredníctvom žaloby na príslušnom všeobecnom súde SR, ktorý je jediným orgánom rozhodnúť o jeho právach a právom chránených. Vytýkal súdu, že neprejednával jeho vec tak, ako v mnohých prípadoch prejednal a uprel mu právo na spravodlivý proces, že sa nevysporiadal ani s námietkou správneho údajá RPMN. Zdôraznil, že všeobecné a odvolacie súdy SR opakovane a spravodlivo konštatujú, že neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť aj z dôvodu roztrieštenosti právnej úpravy spotrebiteľského práva, mu nemôže byť na ujmu, že účelom spotrebiteľského práva je poskytnúť spotrebiteľovi ochranu v prípadoch, kde môže dodávateľ zneužiť neinformovanosť spotrebiteľa tým, že do zmluvy zakomponuje zmluvné podmienky, ktoré sú v neprospech spotrebiteľa a úlohou súdu je v takýchto prípadoch ex offio skúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok a rozpor s dobrými mravmi a v prípade, že sú zmluvné podmienky neprijateľné, zabezpečiť rýchlu a účinnú ochranu spotrebiteľa. Mal za to, že žalovaný sa obohatil na jeho úkor o sumu 3.562,00 eur, ktorú žiada, aby mu žalovaný vydal. Žiadal rozhodnutie zrušiť v celom rozsahu, vrátiť vec na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci a zaviazat' žalovaného na úhradu trov konania.

8. Z uznesenia krajského súdu č.k. 9Co 347/2018-140 zo dňa 23.7.2019 súd zistil, že Krajský súd v Košiciach zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie vo veci. Svoje rozhodnutie založil na zistení, že súd prvej inštancie nesprávnym postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok nemožno napraviť v odvolacom konaní a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolacie dôvody uvádzané žalobcom v odvolaní sú opodstatnené z hľadiska odvolacieho dôvodu uvedeného v § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ C.s.p.

9. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu uvedenému v § 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p., je potrebné uviesť, že predmetom prejednávaneho sporu boli viaceré nároky uplatnené žalobcom, vymedzené v petite jeho žaloby, v ktorom sa domáhal určenia bezpoplatkovosti a bezúročnosti uzatvorených zmlúv o spotrebiteľskom úvere (špecifikovaných v petite žaloby) a vydania bezdôvodného obohatenia 3.562,00 eur s 8% ročným úrokom z omeškania od právoplatnosti rozsudku až do zaplatenia. Súd žalobu ako celok zamietol, pričom posudzoval a odôvodnil iba nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia 3.562,00 eur istiny s prísl, ktorý zamietol pre premlčanie a zamietnutie žaloby o určenie, že uvedené úvery sú bezúročné a bez poplatkov odôvodnil iba tým, že v danom prípade ide o spotrebiteľský vzťah medzi účastníkmi a tento aj tak posudzoval, že po vznesenej námietke premlčania žalovaným aj v prípade dôvodnosti žaloby, by jej nebolo možné vyhovieť pre premlčania, bez všetkého. Rozhodnutie je preto arbitrárne a nepreskúmateľné, v dôsledku čoho je daný odvolací dôvod uvedený v § 385 ods. 1 písm. b) C.s.p., t.j. že súd nesprávnym postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok nemožno napraviť v odvolacom konaní. Ide o právo strany sporu na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré musí zodpovedať všetkým atribútom riadneho odôvodnenia rozhodnutia tak, ako to vymedzuje znenie § 220 ods. 2 C.s.p.

10. V zmysle § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2018 spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

S účinnosťou od 1.1.2018 a teda aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu bolo možné podať žalobu o neplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru, ako to vyplýva z osobitného predpisu, ktorým je zák. č. 129/2010 Z.z. a preto bolo potrebné posúdiť podanú žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti žalovaných úverov a posúdiť v zmysle § 137 písm. d/ C.s.p..

11. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní opätovne posúdiť dôvodnosť, resp. nedôvodnosť žalobcom uplatneného nároku na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetných spotrebiteľských úveroch špecifikovaných v jeho žalobe a vo veci opätovne rozhodnúť.

12. Pokiaľ ide o ďalší nárok o vydanie bezdôvodného obohatenia 3.562,- eur spolu s 8% ročným úrokom z omeškania od právoplatnosti rozsudku do zaplatenia, ktorý súd zamietol, je daný odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. písm. c/ C.s.p. Súd vec nesprávne posúdil vznesenú námietku premlčania pri výklade § 107 ods. 1 a 2 Obč. zák., v dôsledku čoho nevykonal dôkazy potrebné na riadne zistenie skutkového stavu a pri výklade § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzavretia spotrebiteľských zmlúv. Súd pritom správne poukázal na rozhodnutie NS SR 1Cdo/67/2011, z odôvodnenia ktorého citoval a vyslovil jeho závery, že začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty objektivizuje vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť bezdôvodné obohatenie. Možno sa stotožniť s jeho záverom, že to, kedy žalobca tvrdí, že si vec nechal právne posúdiť, v zmysle cit. judikatúry nemôže byť relevantné, pretože žalovaný v takom prípade nemá žiadnu obranu a začiatok plynutia premlčacej lehoty by závisel iba od tvrdenia žalobcu. Avšak napokon pri posudzovaní vznesenej námietky premlčania mal súd za rozhodné skutkové okolnosti týkajúce sa nedostatku zmlúv, ktoré boli žalobcovi známe už dňom ich uzavretia. V prejednávanom spore pre posúdenie včasnosti uplatneného nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu vznesenej námietky premlčania bolo potrebné zistiť, kedy sa žalobca dozvedel, t.j. kedy nadobudol vedomosť o obsahu bezdôvodného obohatenia a osobe obohateného, t.j. kedy sa oprávnený dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, t.j. kedy získal znalosť o tých skutkových okolnostiach, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie, kedy došlo zo strany žalobcu k úhrade tej - ktorej poslednej splátky (u každého úveru osobitne), keďže tento deň mal žalobca vedomosť o tom komu plnil a v akom rozsahu a to bez ohľadu na to, či mal právne znalosti kvalifikácie svojho nároku. V prejednávanom spore nie je rozhodné, na akú dobu boli predmetné úvery poskytnuté, ale kedy došlo k faktickému plneniu zo strany žalobcu žalovanému. Uvedené skutočnosti súd nezisťoval, ani neposudzoval, nevykonal na to žiadne dokazovanie. Z uvedeného dôvodu je záver súdu o premlčaní nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia predčasný.

13. Podľa § 451 ods. 1, 2 Obč. zák. kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať (ods. 1). Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu,

plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

14. Podľa § 107 ods. 1 Obč. zák. právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

15. Podľa § 107 ods. 2 Obč. zák. najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

16. K otázke začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v sporoch o vydanie bezdôvodného obohatenia na základe žalôb podaných spotrebiteľmi sa vyjadril Najvyšší súd SR v rozhodnutí 3Cdo/169/2017 z 10.1.2018. V tomto rozhodnutí najvyšší súd odkázal na svoje rozhodnutie 1Cdo/67/2011, podľa ktorého právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, subjektívna (ako aj objektívna) premlčacia doba začala plynúť dňom poslednej uhradenej splátky, t.j. 17. apríla 2014, keďže v tento deň žalobkyňa mala vedomosť o tom komu plnila a v akom rozsahu, a to bez ohľadu na to, či mala znalosti o právnej kvalifikácii svojho nároku. Zmluvu uzavrela podľa zák. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, tento bol vyhlásený v Zbierke zákonov SR a dňom jeho uverejnenia platí domnienka, že sa stal známym pre každého, koho sa týka. Treba preto vychádzať z toho, že žalobkyňa už v čase uzavretia zmluvy a počas trvania celého zmluvného vzťahu mala vedomosť o tom, kedy sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov, keďže táto skutočnosť bola vo vyššie citovanom zákone vymedzená v § 11. To, kedy získala informácie o právnej stránke možnosti domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby relevantné.

17. Odvolací súd poukazuje aj na aktuálne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1Cdo/238/2017, ktorý riešil otázku aplikácie 10 ročnej premlčacej doby v dôsledku úmyselného bezdôvodného obohatenia nebankového subjektu na úkor spotrebiteľa. V jeho záveroch dovolací súd konštatoval, že právny záver odvolacieho súdu ohľadom toho, že samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa vo všeobecnosti bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa. Dovolací súd konštatoval, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). Ako už bolo uvedené, v predmetnom prípade je nutné dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas konania protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Pri bezdôvodnom obohatení je preto dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je potrebné aplikovať 3-ročnú alebo 10 ročnú premlčaciu lehotu. Až po správnom určení okamihu, kedy k obohateniu došlo, je možné pristúpiť ku skúmaniu zavinenia veriteľa, pričom dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu. Žalobca musí preukázať, že v čase, kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného (vedomostnej aj vôľovej zložky úmyslu) musí byť aplikovaná všeobecná 3 ročná všeobecná objektívna lehota.

18. Z uvedených dôvodov neostávalo odvolaciemu súdu iné, ako rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude opätovne posúdiť (ne) dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku a vo veci rozhodnúť, vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v zrušujúcom uznesení a posúdiť aj nárok žalobcu na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetných úverov a námietku premlčania vznesenú žalovaným podľa § 107 ods. 1 Obč. zák. V novom rozhodnutí sa súd vysporiada aj so skutočnosťami uvedenými žalobcom v odvolaní a rozhodnutie odôvodní tak, aby bolo preskúmateľné.

20. Po zrušujúcom uznesení krajského súdu, súd vykonal dokazovanie a to výsluchom žalobcu. Tento vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 24.9.2020 uviedol, že sa stotožňuje s uznesením krajského súdu v Košiciach v súvislosti s nepremlčaním podľa §107 OZ. Poukázal na rozsudky súdov, ktoré v rovnakých sporoch o vydanie bezdôvodného obohatenia a žalovaným je spoločnosť Minihotovosť rozhodli, že žalovaný je povinný vydať bezdôvodné obohatenie z dôvodu, že žalovaný, ktorý poskytol úver podľa § 1 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2019 Z.z. má veriteľ postavenie tzv. iného veriteľa podľa § 2 písm. c/, avšak aj ten musí dodržiavať ustanovenia zákona vo vzťahu k spotrebiteľovi. Poukázal na to, že súdy právny vzťah medzi stranami posúdili ako úverovú zmluvu podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Uviedol, že je zrejmé, že dohodnuté odplaty v zmluvách sú neprimerane vysoké a sú v rozpore s dobrými mravmi, čo vystihuje aj neprimerane vysoká RPMN pri jednotlivých zmluvách, ktorá sa pohybuje od 2430,96% do 5135,23%. Odplaty v takto vyjadrenej výške, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, súdy považovali za absolútne neplatné podľa § 39 OZ. Keďže súdy považovali zmluvy v časti dojednanej odplaty za neplatné, nakoľko sa pričili dobrými mravom, tak žalobcovia majú právo na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov titulom bezdôvodného obohatenia. Uviedol, že v tomto konkrétnom prípade mu bola poskytnutá prostredníctvom žalovaného hotovosť na základe 5 zmlúv vo výške 1.275,-€ a žalovanému, ako veriteľovi, zaplatil celkovo 4.847,-€. Poukázal ďalej na to, že nároky zo zmlúv zo dňa 18.10.2013, 14.11.2013 a 24.1.2014 sú premlčané. Uviedol, že aj zo zmluvy zo dňa 5.3.2014 podľa jeho názoru sú premlčané nároky zo dňa 3.4., 30.4. a 30.5.2014 v sume 300,-€.

21. Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru, podmienky na udelenie povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov, podmienky na výkon činnosti veriteľa a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

22. Podľa § 1 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa alebo na účet stavebného sporiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; 1) tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. 18b) Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu, 1a) niektoré stavebné úvery a iné úvery podľa osobitného predpisu 1b) a nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie, pričom ustanovenia osobitných predpisov 1c) týkajúce sa poskytovania týchto úverov tým nie sú dotknuté; obmedzenie hornej hranice výšky úveru podľa odseku 3 písm. f) sa na tieto úvery nevzťahuje.

23. Podľa § 1 ods. 3 písm. l/ spotrebiteľským úverom nie sú: úver, ktorý sa musí splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace.

24. Podľa § 2 písm. c/ na účely tohto zákona sa rozumie iným veriteľom právnická osoba, ktorá v rámci svojho podnikania ponúka alebo poskytuje úvery alebo pôžičky, ktoré spĺňajú aspoň jednu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. f) a l), pričom tieto úvery alebo pôžičky nespĺňajú žiadnu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. a), b), d), e), g) až k) a m) až r); za iného veriteľa sa nepovažuje banka, pobočka zahraničnej banky a finančná inštitúcia podľa osobitného predpisu, 6) ktorá má povolenie na činnosť udelené Národnou bankou Slovenska.

25. Podľa § 24 ods. 1 na iných veriteľov a na zmluvy o úvere alebo pôžičke, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, sa vzťahujú ustanovenia § 1 ods. 2 druhej vety, § 2, 3, 4, 6, § 7 ods. 1, 2, 17 až 43, § 8, 8a, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. a) až v), ods. 9 až 11, § 11, 12, 14, 16, 17, 19, § 20 ods. 2 až 8, § 23 a 25.

26. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

27. Podľa § 2 písm. a/ zák. č. 266/2005 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou na diaľku zmluva medzi dodávateľom a spotrebiteľom o poskytnutí finančnej služby výlučne prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie.

28. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

29. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

30. Podľa § 41 Občianskeho zákonníka, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

31. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

32. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

33. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

34. Podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

35. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

36. Podľa § 137 písm. c/ CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

37. Z vykonaného dokazovania má súd za preukázané, že žaloba žalobcu čo sa týka vydania bezdôvodného obohatenia v celkovej sume 3.562,-€ je dôvodná. Uvedenú sumu zaplatil z titulu uzavretých zmlúv o úvere ako odplatu za poskytnutý úver. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že predmetné zmluvy o úvere nie sú spotrebiteľskými úvermi, keďže ide o úvery poskytnuté na dobu kratšiu ako tri mesiace, a to s poukazom na § 1 ods. 3 písm. l/ zák. č. 129/2010 Z. z. (spotrebiteľským úverom nie je úver, ktorý sa musí splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace). Žalovaný ako veriteľ má postavenie tzv. iného veriteľa podľa § 2 písm. c/ a s poukazom na § 24 ods. 1 zákona sa na predmetnú zmluvu vzťahujú taxatívne vymenované ustanovenia tohto zákona (na iných veriteľov

a na zmluvy o úvere alebo pôžičky, ktoré nie sú spotrebiteľskými úvermi a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom sa vzťahujú ustanovenia § 1 ods. 2 druhá veta, § 2, 3 a 4, § 6 až 8, § 9 ods. 1, 2, 9 až 11, § 11, 12, 14, 16, 17, 19, 23 a 25 tohto zákona). Strany sporu uzavreli zmluvy podľa zák. č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, pretože pri jej uzatváraní konal žalovaný v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a žalobca, ktorý je fyzickou osobou nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Preto je v tomto prípade potrebné aplikovať aj ustanovenie § 52 a nasl. OZ ako ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa popri ostatných právnych predpisoch, napr. zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Súd právny vzťah medzi stranami sporu posúdil ako úverové zmluvy podľa § 497 a nasl. OZ, i keď za poskytnutie peňažných prostriedkov medzi stranami sporu bola dohodnutá odplata nie vo forme úrokov, ale vyjadrená pevnou sumou, ktorá podľa názoru súdu je zámerne vyjadrená pevným poplatkom a nie percentuálne. Napriek tomu, že veriteľ obišiel túto jeho povinnosť a nevyjadril odplatu vo forme úroku je zrejmé, že dohodnuté odplaty v jednotlivých zmluvách o úvere sú neprimerane vysoké a sú v rozpore s dobrými mravmi, čo vystihuje aj neprimerane vysoká ročná percentuálna miera nákladov pri jednotlivých zmluvách, ktorá sa pohybuje v rozpätí od 2430,96 % po 5135,23 %. Odplatu v takto vyjadrenej výške, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi súd považoval za absolútne neplatné zmluvné dojednanie podľa § 39 OZ, z takéhoto absolútne neplatného právneho úkonu nemôžu dotknutému účastníkovi právneho úkonu vzniknúť žiadne práva, či povinnosti.

38. Jedným z dôvodov vzniku bezdôvodného obohatenia je plnenie z neplatného právneho úkonu. Žalovaný skutočne poskytol žalobcovi úver vo výške 1.275,-€, pričom žalovanému za uvedené úvery zaplatil celkovo sumu 4.837,-€. V súvislosti s neprimerane vysokými úrokmi zmlúv o úvere, ktoré predstavovali 372,45% ako aj vysoká miera RPMN vo výške od 2430,96% do 5135,23% súd považuje tieto úvery za bezúročné a bez poplatkov a teda vzniklo žalovanému bezdôvodné obohatenie vo výške 3.562,-€. Žalovaný sa teda na úkor žalobcu neoprávnene obohatil a je teda povinný toto obohatenie žalobcovi vrátiť.

39. V konaní však žalovaný vzniesol námietku premlčania a súd sa touto námietkou zaoberal a dospel k záveru, že nároky, ktoré si uplatnil žalobca sú dôvodné, ale v časti sú premlčané. Súd vychádzal z tej skutočnosti, že žalobca nadobudol vedomosť o obsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného a dozvedel sa, že došlo k bezdôvodnému obohateniu až keď sa zúčastnil prednášky občianskeho združenia konanej v Michalovciach v januári 2017. Následne v júni 2017 podal žalobu na tunajšom súde o určenie úverov ako bezúročných a bez poplatkov. Vzhľadom k tomu, že žalovaný uplatnil námietku premlčania, súd má za to, že nároky, ktoré si uplatnil žalobca zo zmluvy zo dňa 4.11.2013, 24.1.2014 sú premlčané v celom rozsahu a nároky z o zmluvy zo dňa 4.3.2014 sú premlčané v časti zaplateného poplatku dňa 3.4., 30.4. a 30.5.2014. teda podľa názoru súdu sú nároky žalobcu v sume 567,-€ premlčané a priznal žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2.995,-€. Preto žalobu o sumu 567,-€ zamietol.

40. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že ich náhradu nepriznal žiadnej sporovej strane, lebo úspešný žalobca si náhradu trov konania neuplatnil a ani žiadne trovy konania mu nevznikli a neúspešnému žalovanému náhrada trov konania nepatrí.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na tunajšom súde.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 CSP uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Ak povinnosť uložená v tomto rozhodnutí nebude splnená, môže sa oprávnená osoba svojho nároku domáhať návrhom na vykonanie exekúcie.